

Închide ochii... Imaginează-ți pentru o clipă un univers copleșitor pentru el însuși, care a zămislit o intenție numită iubire. Intenția a devenit potențial și a luat forma unei sfere, plutind lin în spațiu, înaintea timpului. Iubirea nu avea nevoie de nimic, nici de confirmare, nici de recunoaștere, existența îi era de ajuns. Iubirea exista.

Apoi a fost timpul și, odată cu timpul, a fost clipa. Într-una dintre clipe, iubirea a zărit o planetă albastră în care intențiile se materializau, trăind experiența a ceea ce erau. Iubirea a pândit o altă clipă și a pătruns în planeta albastră, pentru a trăi ceea ce era. Dar cum poți trăi ceea ce ești? Ei bine, în lipsa a ceea ce ești.

Ființele care populau Pământul aveau suflete neliniștite, iar viețile lor erau scurte, precum viețile licuricilor care credeau că, dacă ei luminează, sunt lumină.

Toate poveștile încep cu un cuvânt, dar ce cuvânt poate reda înfripirea unei povești de dragoste? Fiecare om are o poveste de dragoste pe care nu o poate uita. Fiecare om poate citi această carte, amintindu-și de acea poveste, iar ochii să i se umezească de emoție și, poate, de dor. Cuvintele pălesc de rușine uneori, nereușind să redea tainele iubirii dintre oameni.

Abandonează-te acestei povești, pentru a-i gusta nectarul...

Lasă-te călăuzit de iubire, precum magii sub steaua divină, căci, indiferent ce iubire ai trăit, ai fi fost mai sărac dacă n-o trăiai deloc.

Povestea începe...

— Nu este incredibil ca prima călătorie în afara țării să fie tocmai în China? Acel ținut îndepărtat, cu dragoni înaripați, orezării întinse și clopoței de vânt, acel ținut la care am visat adesea, copilă fiind, cu imaginație născând dorințe nomade. În mintea mea, China miroase a ceai de iasomie servit în cești de porțelan delicat, are culoarea mătăsii; este o țară a contrastelor, unde civilizația se împletește cu tradiția într-o melodie prea subtilă pentru urechile europenilor; progresul ei incredibil pare alchimie; repeziciunea cu care China se adaptează timpurilor ne buimăcește, și, cu toate acestea, este aceeași țară în care ricșa este trasă de un om care îl cară pe altul, aceeași țară în care familia e sub numărul lui trei, unicul copil, așa cum spune legea, cel care nu cunoaște noțiunea de frate, nici de soră, fiind ori un copil solitar, ori având drept familie lumea toată...

Văd China îmbătăată de prezent, dar hrănindu-se dintr-un trecut ce nu trece. Trece trecutul vreodată?

Acestea sunt gândurile mele în acea seară a zilei de 5 decembrie a anului 2000, având biletul certitudinii în mână, un bilet albastru, înaripat, cu sigla Tarom. Sunt exaltată

gândindu-mă că mâine îmi voi sorbi cafeaua în China; animată de entuziasmul firesc al celor 22 de ani abia împliniți, reflectez lângă bagajele închise. Cred că am tot ceea ce mi-aș putea dori, îmi spun și recapitulez ca să mă asigur: o relație de aproximativ doi ani cu un tânăr care mă iubește – Denis Dumitru pe numele lui complet –, o viață confortabilă și relaxantă, sunt tânără și... plec în China! Mai am o colecție cu CD-uri din anii '60-'70, *oldies, but goldies*, un dressing care geme de haine și pantofi (am și eu slăbiciunile mele), un cățel, care, teoretic, este mai mult al lui Denis, un glob de cristal (în care ninge dacă îl scuturi puțin), o bibliotecă cu cărți achiziționate din târguri (la care țin ca la ochii din cap) și... o lingură de lemn, pictată cu căpșune, pe care mi-a dăruit-o bunica mea, înainte să plece fără să se mai întoarcă.

Dar sunt eu ceea ce am? Nicio umbră nu-și făcuse loc pe cerul meu, netulburat de frământările lumii; nu lipsește nimic din peisajul tihnit în care trăiesc. Uneori, o neliniște își flutură aripile pe lângă mine, dar se stinge ușor, iar eu sunt din nou liniștită. Ce altceva mai este de aflat în lumea asta, pe care parcă o țin în palme?

Dar destul despre mine, să vorbim acum despre Denis, iubitul meu, practic și organizat, dedicat lucrurilor concrete, un tip care nu se lasă târât în efuziuni sentimentale, acestea fiind apanajul meu exclusiv. Denis are un înnăscut simț al măsurii, dublat de bun-simț, dobândite odată cu educația severă dată de părinți. Denis știe mereu ce vrea, și, acum doi ani, mi-a spus că mă vrea pe mine, iar eu am fost fericită, pentru că nu mi-aș fi imaginat vreodată un partener mai potrivit. Acum are 26 de ani, cu patru ani mai mult

decât mine, deși seriozitatea îl face să pară mai matur decât este. Denis poate părea uneori cam exigent în așteptările sale, în general, dar față de mine manifestă o largă îngăduință. De-a lungul timpului, îi încercasem răbdarea uneori, ca atunci când luam bani de acasă și plecam să cumpăr câte ceva pentru cină, întorcându-mă cu o carte cu poezii sau cu un tablou ce mă inspirase pe moment.

— Hrană pentru suflet, Denis! îi strigam și îi săream în brațe, evitând astfel să fiu certată.

Denis se ocupă cu afaceri moștenite de la părinți – printre care și un lanț de magazine de confecții –, iar el, pentru prima dată, mă trimite în China în locul lui, să aprovizionez magazinele cu marfă nouă, cu atât mai mult cu cât luna decembrie este cea mai productivă din an. Sigur, nu va fi o misiune foarte creativă, deoarece am traseul gata făcut de către Denis. Am notat după dictare locurile în care trebuie să ajung, oamenii pe care trebuie să îi contactez, numerele de telefon de care voi avea nevoie și alte asemenea detalii care, trebuie să recunosc, mă plictisesc puțin. În concluzie, am totul programat serios dinainte. Drumul cu avionul va fi fără escală până în Beijing, o cursă directă ce va dura în jur de nouă ore și jumătate. Ajunsă acolo, mă voi caza la hotelul Jing Lun, unde am rezervare, și voi lua legătura cu domnul Li Hua Chen, spus Max de către români, pentru a fi mai pe înțelesul tuturor; ca atunci când ești artist și îți iei un nume de scenă, deși domnul Li nu este un artist, cel puțin asta reiese din informațiile mele. Îmi verific agenda iar, căci mi-am luat foarte în serios responsabilitatea mea de emisar București–Beijing și Beijing–București.

— Ai reținut tot ce ți-am spus? mă întreabă Denis.

Nu știi de ce, dar pare puțin îngrijorat.

— În fine, pentru orice nelămurire, sună-mă de pe telefonul Luanei, deoarece încă nu am reușit să înțeleg ce se întâmplă cu serviciul de roaming.

Îl îmbrățișez pe Denis, în loc de încuviințare, ținând încă în mână agenda cu coperte negre.

— E timpul, nu? Abia aștept să mă dau cu avionul, Denis! O să-mi lipsești atât de mult! exclam și deschid ușa către frigul de afară, care ne biciuie imediat chipurile.

Rex, văzând agitația iscată, sare cu labele mari pe haina mea albă de stofă.

— Rex, șezi, Rex! strig eu la câinele care refuză să se conformeze. Deși dresat, tot nu acceptă indicații, altele decât ale inimii sale mari ca el, căci cântărește cam mult pentru talia lui, mă gândesc îngrijorată.

— Denis, cred că trebuie să alergi prin parc cu Rex, nu e cam grăsun? îl întreb, fără a aștepta, oricum, un răspuns.

— Haide să intrăm în mașină! râde Denis. Vorbim când vii despre colesterolul mărit al lui Rex.

Rădem, și Denis trece la volan, eu așezându-mă pe scaunul din dreapta, ce începe să se încălzească. Niciodată nu mi-au plăcut scaunele îmbrăcate în piele, sunt polare iarna și mult prea încinse vara. Da, asta fac eu ori de câte ori am de îndeplinit o însărcinare; călătoria asta mă blocase, așa că mă agăț de toate detaliile inutile, de greutatea lui Rex, de nasturii de la haina mea albă (pe care îi număr acum pentru prima dată), de textura scaunelor de la mașină, chiar și de starea vremii din Guatemala, deși nu intenționez să ajung acolo. Unele persoane puse în fața unui fapt concret se mobilizează rapid și devin performante; nu și eu, dimpotrivă,

mă împrăștii în toate direcțiile. Sunt ca un arc căruia îi mai lipsește puțin să plesnească din locul cel mai vulnerabil. Interiorizată și romantică, nici nu conștientizez foarte bine drumul în sine, ci doar emoția unui eveniment important ce se va petrece în viața mea.

Denis conduce precaut până la aeroportul Otopeni, ocolind arterele cele mai aglomerate. Ajunși în parcare aeroportului, îmi iau bagajele din mașină și, cu Denis de mână, mă îndrept către clădirea inscripționată cu litere mari, albastre „Aeroportul Internațional Henri Coandă București”.

Pentru a se asigura că am lecția învățată, doar mă cunoaște destul de bine, Denis mă întreabă încă o dată dacă am toate actele la mine, apoi îmi spune în ce ordine mi le vor cere reprezentanții aeroportului și ce anume trebuie să am la îndemână. Desigur că este prea multă informație nouă pentru mine și nu mai înregistrez mare lucru, dar mă strădui; vreau să îi demonstrez că se poate baza pe mine, că sunt o mână dreaptă în plus, și nu o stângă, așa cum mi se pare de multe ori că sunt.

Din mulțimea prezentă în aeroport, se desprinde Luana venind grăbită către noi. Ea va fi cu mine în Beijing tot timpul, vom sta chiar și în aceeași cameră la hotel. Sunt mai relaxată văzând-o pe Luana atât de stăpână pe ea, căci, spre deosebire de mine, care sunt la primul meu drum în China, Luana călătorește acolo de mai multe ori. Părinții Luanei au, la rândul lor, câteva magazine în București, iar ea îi ajută, călătorind când nu are perioade încărcate la facultate. Aș putea spune că Luana și cu mine suntem niște reprezentanți temporari, trimiși în locul celor de drept.

Îmi iau rămas-bun de la Denis, îmbrățișându-l tare.

— Stai liniștit, voi fi mereu cu ea. Ai numărul meu de telefon, nu?! îl asigură Luana pe Denis, înainte de a trece împreună cu mine de linia ce separă mulțimea de aici de pasagerii pentru zborul nostru. Ușile se închid automat în spatele nostru, fără zgomot, lăsându-l pe Denis în urmă.

Voi fi în China șapte zile, nici mai mult, nici mai puțin, având-o drept companie pe Luana care se mișcă cu grație prin locul acesta în care încerc și eu să mă orientez, fără prea mulți sorți de izbândă. Repet automat gesturile Luanei, mergând cu actele în mână după ea. Ea se mișcă foarte repede, iar eu mă simt începătoare în ale lumii preocupări mature.

Ne oprim într-o sală cu scaune aranjate ordonat pe tije metalice și ne așezăm cu bagajele lângă noi. Pe rândul din față, o tânără atrage toate privirile. De ce să nu le atragă? Înaltă, șatenă, picioare care nu se mai termină, păr lung, perfect îndreptat, îmbrăcată ca în revistele de modă... Oare care e povestea ei? Pare să lucreze în modelling sau, oricum, într-un domeniu apropiat acestuia, judecând după înfățișare și hainele de la Chanel. Se uită într-un punct imaginar, jucându-se cu un breloc metalic reprezentând o siluetă de balerină într-o piruetă. Eu o văd deja, cu ochii minții, în Beijing, defilând pe podiumuri înalte, figura centrală a unor reclame imense cu neon, așezate pe clădirile cele mai importante ale metropolei.

Îmi reamintesc unde sunt după încă o mică poveste din capul meu. Luana se ridică. Trecem printr-un coridor și luăm loc pe scaune, mult mai confortabile decât cele de dinainte, după un scurt salut al unei tinere îmbrăcate cu

uniforma albastră a companiei aeriene, cu boneta așezată cochet într-o parte a capului, prinsă în clame.

— Când ajungem în avion? o întreb eu nedumerită pe Luana, uitându-mă la ceasul de la mână.

Aceasta râde grozav și îmi spune:

— Suntem deja în avion! Se vede că ești la primul zbor!

Ah! De aceea scaunele au centură de siguranță! Sunt în-ciudată că sunt atât de aeriană. Râsul ei mă trezește brusc la realitate. Nu înțeleg de ce scenariul nu se potrivește cu ceea ce îmi amintesc eu din filme. În *La dolce vita*, Sylvia coboară cochet din avion pe o scară lungă, având eșarfă în jurul gâtului și ochelari rotunzi, pozând în diva pe care o așteptau paparazzi; mi-o amintesc perfect, deoarece este secvența mea preferată din film. Deci, unde este scara mea? Îmi trebuie câteva clipe să fac legătura dintre coridorul strâmt, prin care tocmai trecusem, și scara în aer liber pe care crezusem că voi urca. Este amuzant, într-adevăr, sunt cu capul în nori deja, nu am nevoie de decolare; nu mă gândeam că ar fi posibil să fiu mai stângace de-atât, dar se pare că reușesc.

Ascult instrucțiunile de siguranță pe care ni le face însoțitoarea de zbor. Resimt decolarea, în mod ciudat, ca o cădere de o sută de etaje cu liftul, care, în loc să te sperie, te asaltează cu adrenalină și-ți bombardează incitant simțurile. După un timp, însoțitoarea de zbor trece printre rânduri cu un căruș metalic încărcat cu casolete din plastic, sticle cu băuturi, pahare și alte produse.

Sunt fascinată de tot, ca atunci când am fost pentru prima dată la grădiniță și nu-mi puteam lua ochii de la scenele de basm desenate de-a lungul pereților, uitând să răspund la întrebările educatoarei.

Îmi comand și eu o cafea – gândindu-mă că zborul va fi destul de lung –, apoi mă răzgândesc și cer și cina: o ruladă cu sos alb, servită în farfurii de aluminiu. Descopăr căștile de radio și Luana îmi arată cum pot schimba frecvențele, în funcție de locul deasupra căruia zburăm. Butonez încântată o vreme, până când găsesc muzica ce-mi completează armonios starea sufletească de exaltare. O altă însoțitoare de zbor ne aduce pături, ochelari de dormit și niște pernuțe gonflabile, toate venite cu explicațiile amuzate ale Luanei.

Majoritatea luminilor din avion se sting. Se pare că se dă stingerea, ca la un internat strict de fete. Deși este târziu, nu îmi e somn deloc, sunt mult prea încântată de toate noutățile pe care încerc să le asimilez. În buzunarul scaunului descopăr un catalog cu parfumuri, printre alte broșuri cu coperte lucioase.

— Vreau și eu un parfum, Luana! Vreau să-l asociez cu această călătorie, care mă emoționează atât de mult, ca și cum ceva extraordinar este pe cale să se petreacă.

— Vezi, nu au mostre, îmi explică ea.

— Hm... Atunci voi merge pe mâna destinului! spun entuziasmată.

Îl chem pe tânărul în uniformă, care luase locul însoțitoarei de zbor de mai devreme. Se pare că sunt cel puțin trei însoțitori de zbor în avion.

— Mă scuzați, vreau un parfum și, pentru că am înțeles că nu aveți mostre, am decis să vă las pe dumneavoastră să alegeți pentru mine, sigur, dacă vă face plăcere! îi spun mulțumită de ideea năstrușnică.

Tânărul se miră doar o secundă, după care își schimbă expresia feței, părând destul de încântat de faptul că îi cer părerea.

— Am văzut că ați deschis pagina la Organza, dar, sincer, eu nu vi-l-aș recomanda, mi se pare mai potrivit unei doamne, și nu unei tinere fete. Vă recomand să cumpărați „Romance”, nu cred că veți regreta o secundă, mă sfătuiește el.

Sunt mulțumită deja de alegerea lui, deși încă nu încercasem parfumul, pe care îl plătesc satisfăcută; de multe ori preferam intuiția cunoașterii bătătorite și analitice care-mi amintește de Denis. Deschid celofanul ce învelește cutia lucioasă a parfumului și rămân uluită după ce-l adulmec: este chiar parfumul emoțiilor mele din acea zi. Este surprinzător cum se leagă lucrurile, dacă le lași în voia lor. Îi mulțumesc cu un zâmbet radios.

— Este divin! Mulțumesc de zece ori!

Ne zâmbim amândoi cu o mină complice, iar el se îndreaptă către ceilalți pasageri.

Toate sunt perfecte astăzi, îmi spun, am început o călătorie minunată, am un parfum de care nu mă voi mai dezlipi niciodată, numit Romance, și viața mea arată ca o prăjitură delicioasă, cu ciocolată, și cu o cireașă pe mijloc. Poate fi mai bine de atât?!

Pasagerii încep să adoarmă, unul câte unul, ca popicele care cad, dezechilibrându-le și pe celelalte, acoperiți de pături sintetice, ghemuiți pe scaunele lăsate mult pe spațe. Sunt mulți chinezi, care, probabil, se întorc acasă, în Beijing. Deși zburăm cu o cursă de linie, aproape toate locurile sunt ocupate, lucru firesc dacă ne gândim că suntem înaintea de Crăciun. Oamenii se întorc acasă.

Schimb iar posturile de radio. Un chinez își scoate picioarele mici din pantofi; are șosete roșii flaușate și începe să sforăie, cutremurând rândul din partea mea dreaptă. Mă

abțin de la hohotele de râs ce amenință să-mi izbucnească, punându-mi ambele mâini pe gură. Mă întorc cu spatele la chinezul cel comic și mă uit pe hubloul avionului. Cred că suntem deasupra Rusiei, pentru că la radio se difuzează acum doar cântece rusești. Deși nu sunt adepta tehnologiei, astăzi îi văd cu adevărat rostul, datorită ei poți să zbori ca o pasăre neobosită ce străbate jumătate de lume, ascultând muzica nopții; ba mai mult, poți savura confortabil o cafea neagră la înălțimea ochilor lui Atlas.

Luana doarme lângă mine. Avionul scade lin din altitudine și pe hublou văd, pentru prima dată în viață, Moscova, un rai de luminițe colorate, dar un rai nesfârșit, ca un univers înstelat ce se cascadează sub noi. Unui șir lung de luminițe, ce pare să mărginească un bulevard, îi dau numele de Arbat, că nu este nimeni în preajmă să mă contrazică, iar astăzi dorințele mele se conturează toate așa cum visez sau cum vreau. Cred că pilotul intenționase să coboare deasupra Moscovei, tocmai pentru priveliștea aceea nemaipomenită, deși pasagerii sunt adormiți lemn și poate că doar eu o admir în noaptea liniștită.

— Dumnezeule! Feeria asta este doar pentru mine?

Îmi propun să merg neapărat la Moscova cândva, după acest spectacol nocturn de luminițe, ce mi s-a întipărit pe retină pentru totdeauna, spectacol amplificat de muzica ce răsună tare în căști; o voce groasă, tabagică, fredonează „тебе моя последняя любовь¹”. Nu vorbesc limba asta, plâsmuită pentru poezie și declarații de iubire, deși făcusem în școala generală patru ani de rusă și învățasem alfabetul

¹ „Ție, ultima mea dragoste” – traducere din limba rusă.

chirilic, dar nu a fost suficient pentru a înțelege decât vag versurile pe care le ascult. Știu că este un cântec romantic, pentru că muzica nu se ascultă cu urechile, ci cu sufletul deschis, ca într-o operație pe cord.

Probabil că Moscova e sub zăpadă de la începutul lui noiembrie, iar luminițele o transformaseră într-o cetate de poveste nordică, spusă lângă un șemineu. Vreau în Rusia! Vreau să văd Moscova, Sankt Petersburg, aurora boreală și Siberia, toate, toate în anotimpul iernii nemiloase, în care nopțile sunt fulgerate de urlete de lupi flămânzi ce-și îndreaptă patimile către luna palidă, pe jumătate acoperită de ceață. Aș vrea să străbat Rusia într-un tren cu aburi.

Nu voi dormi deloc, îmi spun, sedusă de vraja acestei nopți. Sunt prinsă în noapte ca Van Gogh și mă simt eu înșami o stea în noaptea luminată de aștri.

Către orele dimineții tresar, văzând pentru prima dată un răsărit de soare deasupra Mongoliei. Razele de lumină se revarsă în mii de nuanțe ce dansează în văzduhul crud al dimineții. Este atâta frumusețe insuportabilă!

Odată cu primele raze de soare, avionul se luminează treptat și pasagerii încep să se trezească. Primim băuturi, cafele și șervețele umede, parfumate. Se trezește și Luana.

— Vrei să mergem mai în spate, să fumăm? mă întrebă ea, trezindu-mă din beția ce mă însoțise pe tot parcursul nopții nedormite.

Deși nu sunt o fumătoare constantă, îmi face plăcere să fumez, mai ales în anumite contexte, ca acum, când nu mai pot de emoție. Luana cumpără o duzină de pachete de țigări Davidoff și o sticlă cu Martini alb, de pe ultimele

pagini ale catalogului, după ce am convenit că ne vor prinde bine în serile pe care le vom petrece la hotel.

Plecăm să fumăm pe un rând din spatele avionului. Un domn bine îmbrăcat ne întreabă de scopul vizitei, oarecum prea zâmbitor, cu o anume indulgență în priviri. Luana îi spune că avem niște afaceri, iar domnul primește neîncrezător răspunsul. Mă uit la Luana și râd. Într-adevăr, cine ne-ar crede? Avem amândouă în jur de 20 de ani, ambele suntem blonde cu păr lung, ca niște sirene moderne, cu siluete adolescente și multă inocență în ochi; sigur că nu ne crede nimeni, chiar dacă este adevărul gol-goluț. Ne întoarcem una spre cealaltă, fumând și dându-ne oarece importanță. Sunt puțin somnoroasă, dar Luana ciripește ca o vrăbiuță după somnul binefăcător.